

Skandinaviens Stjerne

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 21

1. November 1916

65. Aargang

Religionens Frugter.

Tale af Eldste Andrew Jensen, holdt i Assembly Hall, Salt Lake City,
Søndag den 28. November 1915.

Oversat fra »Des. News« af Dr. C. L. Olsén.

Jeg havde for omrent 19 Aar siden Lejlighed til at besøge Palæstina. Det var om Efteraaret. For at hvile mig lidt såd jeg en hvidig Estermiddag paa en Høj i den umiddelbare Nærhed af Byen Tiberius med Udsigt over den galilæiske Sø. Idet jeg vendte mit Blik mod nordøst, saa jeg det stolte Bjerg Hermon med dets snebedækkede Top. Ved at vende mig lidt til venstre funde jeg se Bjerget Hattin, paa hvis højeste Punkt den gamle By Safad er beliggende, og som næsten fra alle Sider i det nordlige Palæstina den Dag i Dag tydelig kan ses.

Da jeg vidste, at det netop var ved Skraaningen af Bjerget Hattin, at Verdens Frelser holdt sin saa overmaade indholdsrike „Bjergprædiken“, kom jeg uvilkaarlig til at tænke paa nogle af hans Udtalelser ved hin Lejlighed. Denne Frelserens Tale er, synes jeg, den bedste, den mest lærerige, der nogensinde er blevet nedstrevnen. Den indeholder maaſke flere forædlende Sandheder og ægte, kristne Lærdomme end nogenanden Tale, der nogensinde er holdt for dødelige Mennesker. Jeg veed selvfolgelig ikke, hvor mange Taler af Frelseren og hans Apostle der ikke er nedstrevne; men af alle de Taler, der er komne os ihørende, har Bjergprædikenen gjort det største Indtryk paa mig. Og jeg tør sige, at selv om Jordens Indbyggere ikke havde noget andet end Bjergprædikenen at rette sig efter, funde de dog ved at efterleve dens Lære blive gode Kristne og gode Borgere i hvilket som helst Land.

Blandt de Skriftsteder, jeg kom til at tænke paa hin mindeværdige Estermiddag, var disse Kristi Ord:

„Men vogter Eder for de falske Profeter, som kommer til Eder i Haareklæder, men er indvortes glubende Ulve. Af deres Frugter skulle I kjende dem; kan man og sanke Bindruer af Tørne, eller Figen af Tidslær? Saaledes bærer hvert godt Træ gode Frugter, men et raad-dent Træ kan ikke bære gode Frugter. Hvert Træ, som ikke bærer god Frugt, afhugges og fastes i Hilden. Derfor skulle I kjende dem af deres Frugter.“ (Matt. 7 : 15—20.)

Endsåjøndt der her bruges Udtrykket „Profeter“, tror jeg, at Texten, der hentydes til, kan anvendes paa enhver Lærer i hvilket som helst Samfund, være sig i eller udenfor Kristenheten, ja, det passer paa hvem som helst. Det er altid sikrere at dømme Mennesker „af deres Frugter“ end efter deres Foregiveunder.

Religioner i Orienten.

Forud for den Tid, da jeg besøgte Orienten og blev nøjere bekjendt med Muhamedanerne saa vel som med de saakaldte Hedninger, funde det aldrig falde mig ind, at nogen vilde vove at paastaa, at der fandtes nogen Lære i Verden, der overgik den Religion, som Kristne hylder. Eftersom jeg blev født og opvokst som en Kristen, havde jeg den Opfattelse, at Tyrkerne og alle andre lig dem var de Kristne saa underlegne, at der ikke kunde være Tale om Sammenligning. Jeg kunde aldrig tænke mig, at Folket i Kina, Japan eller Indien — hvis Religion vi betegner som hedensk — var i Besiddelse af noget, der lignede god Religion eller god Moral, der funde stilles ved Siden af Kristendommen. Ejheller har jeg forandret min Mening, hvad sand Kristendom angaaer; men mine Anstuelser er betydelig forandrede med Hensyn til saadanne, der blot bekjender sig til Kristendommen, der ører Kristus med deres Læber, men er langt fra ham i deres Hjerter.

Jeg var for Eksempel bleven bekjendt med det Faktum, at i omtrent enhver orientalsk By af nogen nægneværdig Størrelse florerer Druknestab, Prostitution og lignende Under. Folket i Orienten inddeler i Regelen deres Byer i Distrikter eller Kvarterer, der svarer til den Klasse Mennesker, som bor i dem. Der omgaas man ikke hverandre saaledes som vi her i Salt Lake City, hvor en Familie, som tilhører Kirken, maaske har som nærmeste Naboer en katolsk Familie paa den ene Side og en jødisk paa den anden. Vor Kommune her i Byen er for Tiden meget blandet. Og det er meget sjældent, at vi spørger om, hvem vore Naboer er. Men i de orientalske Byer, jeg har hentydet til, bebor i Regelen som sagt de Kristne et vist Kvarter eller Distrikt, Muhamedanerne et andet, Armenierne et tredie, Tyrkerne et fjerde osv. I de kristne Kvarterer er Beboerne ofte atter delte, f. Ex. i romersk-katolske Kvarterer og i protestantiske.

Under mit Ophold i Orienten fortalte flere Muhamedanere, med hvem jeg talte, mangt og meget om de Kristne, hvilket, dersom det var andt, var nok til at bestjæmme en hvilkensomhelst Kristen. Da jeg kom

ned til Bethlehem og der fandt, at muhamedanske Soldater (Tyrker) stedse maatte staa paa Vagt for at forhindre Kristne, der tilhørte een Sekt, fra at strides med Kristne, der tilhørte en anden Sekt — medens de Kristne efter Tur tilbad Gud ved de forstjellige Helgenstrin, i Særdeleshed ved det Sted, hvor Verdens Frelser blev født — følte jeg mig baade bedrøvet og skamfuld. Jeg kunde ikke blive fortrolig med den Tanke, at en saadan Forfatning var de Frugter, som Kristendommen skulde bære.

Medens jeg saaledes overvejede disse Kjendsgjerninger i Palæstina, dvælede mit Sind ved, hvad jeg allerede havde lært med Hensyn til Hawaii, Tongærne samt andre Øer i det stille Hav, hvor de Kristnes daarlige Eksempel og umoralste Opførsel har været Alarsag til Polynesiernes næsten totale Tilintetgjørelse. For Eksempel, da Kaptajn Cook, der paaberaabte sig at være en Kristen, kom til Sandwicherne, fandt han der omtrent 200,000 stærke, sunde Indsøgte, som, endskøndt de tilbad Afguder, dog var et rent, moralst Folk — sammenlignet med, hvad de blev, da de kom under den saakaldte kristne Indflydelse. Medens de Indsøgte faktisk tilbad Kaptajn Cook som en Guddom — noget, en gammel Tradition havde beredt dem til — indsørte hans Matroser de væmmeligste Sygdomme blandt de Indsøgte, hvilket har haft det strækkelige Resultat til Folge, at i Stedet for de 200,000 funde og stærke indsøgte Hedninger, der var i Hawaii i 1776, findes der nu næppe 30,000 Indsøgte tilbage — og ikke saa af dem er svage, mere eller mindre legemlig svage, umoralste „Kristne“. Mange elster dog Dyden, og flere af Hawaierne har annammet, hvad vi kalder Sand Kristendom, en Kristendom, som er bleven dem lært af de Sidste-Dages Helliges Eldster, og som bidrager saa meget til, at enhver, der annammer den, lever et moralst Liv.

Sammenligning af Religioner.

Det er ikke min Hensigt at være for haard i min Kritik lige over for den kristne Verden, saaledes som vi i Dag finder den; alligevel ønsker jeg at anstille nogle Sammenlignninger. Lige siden jeg var en lidet Dreng, og i Særdeleshed, naar jeg har været paa Missioner udenlands, har jeg ofte maattet døje saadanne Bestyldninger, som at det Folk, jeg tilhører og elster, de Sidste-Dages Hellige, ikke er Kristne.

Mange selsterre Prædikanter har nægtet os den Ret at regnes til Nutidens kristne Sekter. Dette er gjentagne Gange set i Skandinavien, Tyskland og andre Lande. Ja, endog her i de Forenede Stater, i det frie Amerika, er der mange, som har sagt, at „Mormonerne“ burde ikke henregnes til de Kristne. Jeg har ofte tænkt over, hvorför det er saaledes, og hvilken Grund man har til at paastaa eller føregive, at vi ikke er Kristne. Thi selve denne Venævnelse er mig kjær. Fra min tidligste Barndom er jeg bleven lært Kristendommen; jeg er opvoget i den, og det kunde aldrig falde mig ind, at nogen kunde bestride min Ret til at kaldes en Kristen. Paa mit Besøg til Palæstina fik jeg imidlertid Lejlighed til mere grundig end nogensinde før at overveje denne Sag. Da jeg saa Muhamedanerne stolt løste deres Hoved og sige:

„Vi er meget bedre end de Kristne“, blev jeg forbauset — og endnu mere, da det forekom mig, at Muhamedanerne havde god Grund til at udtales sig, som de gjorde.

Afred blandt Passagererne.

Bed en vis Lejlighed var jeg nødt til at tilbringe ti Dage i Karantæne i Nærheden af Beyrouth i Syrien. Som Passager paa Karau-tønnesfibet lagde jeg Mærke til den Uenighed, der raadede mellem de forskjellige Klasser blandt Passagererne; jeg hørte Kristne udslynde ned-sættende Bemærkninger mod Muhamedanerne og Muhamedanerne mod Kristne. Skibets Besætning saavelsom Passagererne var inddelte i Klas-ser, saaledes at der var forbeholdt de Kristne et bestemt Sted paa Skibet, Søderne et andet og Araberne eller Muhamedanerne et tredie. Jeg troede naturligvis ikke alt det, jeg hørte; ikke desmindre blev jeg snart overbevist om, at der var en Del Sandhed i nogle af de Be-styldninger, som de Kristne var Gjenstand for, saa vel som i, hvad der blev sagt mod Muhamedanerne.

En lille Hændelse, der blev mig fortalt, medens jeg var ombord paa Skibet, gav mig et forklarende Indtryk. Det blev sagt, at en Gang, da en østerrigst Damper landede ved Smyrna, paa Lilleasiens Kyst, ganske sent en Aften, og Passagererne gik i Land, sandtes der ingen, som kunde bringe deres Bagage op paa Hotellet. Passagererne udtalte deres Frygt for, at dersom de lod deres Bagage ligge paa Bryggen om Natten, kunde den maaesse blive stjalet. En af de Ind-søgte svarede øjeblikkelig: „Bør ikke bange, min Ven, der findes ikke en Kristen indenfor 50 Mile heromkring“.

Denne lille Hændelse tjener til at bevise, hvorledes Muhamedanerne vurderer kristelig Ærlighed. Jeg hentyder til dette Tilsælde saa vel som til andre lignende Omstændigheder for at fremvise, hvilke Frugter et System, der blot foregives at være Kristendom, byder paa — Frugterne, saadanne Folk bører, der nægter os, Sidste-Dages Hellige, Ret til at henregnes til de Kristne.

Jeg ønsker ligeledes at sige nogle saa Ord angaaende de Sidste-Dages Hellige, saaledes som jeg har lært dem at hjende.

Ifølge min Opsattelse skulde sande Kristne, ligemeget hvor i Verden de findes, være Mænd og Kvinder, som tror paa og udøver Jesu Kristi Lære. For at vise, hvad sand Kristendom i Virkeligheden er, til-lader jeg mig at fremføre nogle af Frelserens Læresætninger: For det første maa sand Kristendom være grundlagt paa Principippet „Kjærlig-hed“. Thi Frelseren sagde: „Dette er min Besaling, at J skal elste hverandre, ligesom jeg har elsket Eder..... J er mine Benner, dersom J gjør, hvad jeg besaler Eder.“ (Joh. 15 : 9—14.) „Derpaa skal alle hjende, at J er mine Disciple, dersom J har indbyrdes Kjærlig-hed.“ (Joh. 13 : 35.) J Bergprædikeren siger Kristus: „Ikke enhver, som siger til mig: Herre! Herre! skal indgaa i Himmeriges Rige, men den, som gjør min Faders Willie, som er i Himmelene.“ (Matt. 7 : 21.) Apostelen Johannes skriver: „Vi elsker ham, fordi han elskede os først.

Dersom nogen siger: Jeg elsker Gud, og hader sin Broder, han er en Løgner; thi hver, som ikke elsker sin Broder, som han har set, hvorledes kan han elsker Gud, som han ikke har set?" (1. Joh. 4 : 20.) Apostelen Jakob skriver: „Troen, dersom den ikke har Gjerninger, er død. Thi ligesom Legemet er dødt uden Aand, saaledes er og Troen død uden Gjerninger." (Jak. 2 : 17, 26.)

Saaledes kunde jeg vedblive at citere det ene Skrifsted efter det andet fra den hellige Skrift for at bevise, at Evangeliets Grundprincip er Kjærlighed. En sand Kristen hører ikke Had i sit Hjerte; han ønsker ikke at lives eller at strides med sine Medmennesker. Den ene kristne Nation kan ikke ifølge kristne Begreber føre Krig mod en anden kristen Nation. Der kan måske have været Tilfælde i Verdens Historie, hvor kristne Mænd og Nationer har været nødsagede til at gribte til Vaaben til Selvforsvar; men Krig, i og for sig, hører ikke Kristendommen til, men er aldeles modsat Kristendommens Væsen. Kristne Mennesker burde ikke angribe hverandre og strides i dødelig Kamp. Den nærværende europæiske Krig kunde aldrig have begyndt, dersom Regenterne og Folket i de krigssværende Lande var sande kristne. Som ægte kristne vilde Tyskerne, ganske naturlig, elske deres „Fættere" i England — det vilde aldrig falde dem ind at dræbe dem; ligeledes vilde disse engelske Fættere, dersom de virkelig var kristne, elske deres Fættere i Tyskland og ikke føre Krig mod dem. De skulle da nok finde en anden Maade at ordne deres Twistigheder paa, nemlig ved Hjælp af Udøvelsen af kristelig Kjærlighed, med Menneskerettighedernes Krav for Øje. Alle sande kristne bør elske hverandre, som Kristus paabød. Vi skulle endog elske dem, som hader os — elske alle vore Medmennesker, ligesom Gud og Kristus elsker os. Saaledes kommer jeg til den Slutning, at den nærværende europæiske Krig har intet tilfælles med Kristendommen.

Den Gang jeg var en lidt Dreng i mit Fødeland, Danmark, førtes der en blodig Kamp med Stormagterne Tyskland og Østerrig. Jeg var da tretten Åar gammel; men Krigens Rædsler staar friske og uudslettelige for mit Minde den Dag i Dag. Tysk-Lutheranerne førte Krig mod Danske-Lutheranerne. Læg Mærke til dette: Tyskerne var ikke Katoliker, men Lutheranere; og dem, de angreb, var ligeledes Lutheranere.

Som man veed, befjender kun omrent en Trediedel af Jordens Indvaanere sig til Kristendommen. Af disse er der omrent 300 Millionser romersk-katolske, næsten 100 Millionser græsk-katolske og henved 200 Millionser Protestantter, hvilket vil sige, at der findes omrent 600 Millionser kristne af alle Trossbekjendelser i den ganste Verden. Men Protestantterne er igjen delte i mangfoldige Sekter, saaledes at man med Lethed kunde nævne 150 forskjellige protestantiske Sekter uden dog at inddøle dem i deres allermindste Underafdelinger. Der er saaledes over en Sues forskjellige Slags Metodister og omrent ligesaa mange Slags Baptister; noget lignende er Tilfældet med mange andre Protestantkirker. Paa det europæiske Kontinent udgør Lutheranerne Flertallet blandt Protestantterne.

Eftersom Luther betragtes som den mest fremragende af alle Reformatorer, der levede i det 16. Aarhundrede, og eftersom Danmark var Tysklands Nabo, var det kun ganske naturligt, at den lutheriske Lære, saaledes som den blev antagen af det tyske Folk, skulde finde Vej til lille Danmark. Krigens mellem de tyske og de danske i 1864 var saaledes, som jeg siger, en Krig mellem Kristne, tilhørende den samme Tro og Sekt. De stred, den ene mod den anden.

Jeg nærer intet Had mod Tyskerne paa Grund af denne Krig; paa samme Tid har jeg, eftersom jeg er dansk, aldrig funnet indse, hvorsor vores kristne Brødre, de tyske Lutheranere, skulde føre Krig mod os, deres lutheriske Brødre i Danmark, eftersom begge disse Landes Statsreligion var omtrent ens, og begge Folk tilbad Gud næsten paa den samme Maade.

Mange Kristne ihjelslaede.

Idet jeg tænker paa de forskellige Krigs, som saaledes har været ført mellem de Kristne, sammenligner jeg uvilkaarlig de faldne uskyldige Skjæbne med den, der ramte de kristne Marthryer, som faldt ved Hedningernes Hænder i Kristendommens tidlige Dage. Men da det er en historisk Kjendsgjerning, at det Antal Kristne, som led Marthyrdøden ved Forfølgelsen under Nero, og ved enhver Forfølgelse derefter af Hedningerne under det romerske Kejserråd, er som intet at regne i Forhold til de Millionser Kristne, som siden den Tid er blevne ihjelslaede af deres Medkristne — naar man tænker paa alt dette, overvældes man af Sorg. Man glemmer ikke saa let den spanske Inquisition, Trediveaarskrigen, St. Bartholomæus Natten, de Tragedier, der knytter sig til London-Taarnet i England, den nærværende Krig, osv. — Kristne dræber Kristne og strider idelig mod Kristendommens fundamentale Læresætninger: „Elst din Næste som Dig selv“, og skab „Fred paa Jorden“.

Vi ghører ved selve Tanken om, at Kristendommen er sat i Forbindelse med saadanne Misgjerninger, og at den ene kristne Sekt kan billige en utæmmelig, uguadelig Forfølgelse mod den anden — og denne Odelæggelsesaand gjør sig endog mere gjeldende nu, i denne saakaldte oplyste Tidsalder, end nogensinde før. Hvor frygteligt!

At noget er galt, kan enhver indse. Man undres ikke over, hvorfor Herren, da han var ifærds med at paabegynde sit store Sidste-Dages Værk, saa nojagtig viste den store anglosaxiske Profet Verdens sande Tilstand. Det var i Foraaret i 1820, at denne Profet — da kun en Dreng — modtog sin første himmelske Åabenbaring. Kristus, der ved denne Lejlighed talte mundtlig med Ænglingen, der knælede ydmigt i Bon, tilkjendegav, at alle de forskellige Religions-Samsfund, som Joseph Smith havde undersøgt, var paa Usveje og mere eller mindre fordærvede, og Dreugen blev besalet ikke at slutte sig til nogen af dem. Kristus sagde til ham, at disse forskellige Religions-Samsfund havde et gudfrygtigt Skin, men fornægtede dens Kraft; at de lærte

saadanne Lærdomme, som er Menneskers Bud, og at de ærede Gud med deres Læber, men deres Hjarter var langt fra ham.

Paa denne Maade — som vi Sidste-Dages Hellige oprigtig tror — gjordes Begyndelsen til Gjengivelsen af Jesu Kristi sande Evangelium. Himlene åbnedes gjentagne Gange. Ester at Herren og hans Søn havde aabenbaret sig for Joseph Smith, kom senere en Engel og becærte nærmere den unge Profet angaaende, hvad han skulle gjøre. Etter andre himmelske Besønner aabenbarede sig til ham og skænkede ham Præstedommets Fuldmagt og Myndighed, ved hvilken Myndighed han kunde prædike Evangeliet og forvalte dets Ordinancer. Idet han saaledes kom i Besiddelse af Autoritet dertil, organiserede Joseph Smith Kirken, der er kendt under Benævnelsen: Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige — den Kirke, som mange i den saakaldte kristne Verden i Dag nægter at anerkende som en kristen Sekt.

I Klasse med Muhammedanerne.

Medens jeg var i Europa paa min sidste Mission, havde jeg Anledning til at undersøge Mandtalslisten i et vist Land. I nævnte Dokument opførtes blandt andet de forskellige religiøse Samfund. Der fandt man i Tabelform, hvilket Antal af Folkemængden der var Lutheranere, Romersk Katolske, Presbiterianere, Baptister osv. Derefter kom under en ganske anden Rubrik Jøderne, Muhammedanerne og „Mormonerne“.

Jeg ansaa det som uretsfærdigt, og jeg undredes over, hvorfor vi, de Sidste-Dages Hellige, skulle klassificeres blandt Muhammedanerne og Jøderne. Er det, fordi vi forsvarer den oprindelige kristne Tro? Er det, fordi vi i Lighed med de første kristne tror paa Aabenbaring fra Gud? Er det, fordi vi tror paa den oprindelige Maade at forrette Daabshandlingen paa? Er det, fordi vi har Profeter og Apostle i vor Kirke i Lighed med den oprindelige Kristi Kirke? Er det, fordi vi lig de tidligere kristne tror paa den absolute Nødvendighed af, at Evangeliets Gaver og Kræster, som de Hellige sordum var i Besiddelse af, bliver tildelt de troende i vores Dage gjennem Herrens bemyndigede Præstedommes Administration? Er disse nogle af Ansagerne, hvorfor man ikke anser os berettigede til at regnes blandt de kristne?

Det lader til, at alle andre kristne Kirkesamfund, ligemeget hvor langt de afgiver fra eller forvarer Evangeliet, med største Beredvillighed stilles paa samme Fod i Mandtalslister og lignende Dokumenter, medens vi — der med saadan Bedhængenhed holder os til og strider for de oprindelige Lærdomme og Principper, der blev forkryndte af Kristus og hans Apostle — ikke engang maa betragtes som kristne!

Jeg har ofte følt mig saaret i Sindet over denne mildest talt store Urimelighed. Det kan maaske være populært for os at sige, at vi bryder os ikke om, hvad Folk kalder os; men jeg for mit Bedkommende ser ikke saaledes paa Tingene. Jeg elsker Retfærdighed og foretrækker at kalde alle og enhver ved det rette Navn. Alt mere og mere kommer jeg til den Slutning, at de, der nedriver os, selv er saadanne, som

har „overtraadt Loven, forandret Skikkene og gjort den evige Vægt til intet“.

Mormonismens Frugter.

Lad mig nu spørge: Hvilke er „Mormonismens“ Frugter, paa hvilke Kristi Disciple skal hjendes? Som et Samfund betragtet, hvad har vi udrettet, siden vor Kirke blev organiseret? For det første kan jeg sige, at formedes i vor Forkjærighed for Sandheden og vores Medmennesker har vi sendt Missionærer ud til alle Verdensdele for at prædike Fredens Evangelium, saaledes som det er blevet gjengivet til Jorden i denne vor Tid. Vi har sendt Eldster i Tusindvis for paa egen Beleffning at prædike Evangeliet. Flere af disse vores Missionærer er faldne som Martyrer og har givet deres Liv hellere end at fornøgte deres Tro. Lig Apostelen David W. Patten og mange andre har vores Missionærer foretrukket Døden, naar det afgjørende Spørgsmaal kom, nemlig, enten de vilde forsage Sandheden og ophøre med at prædike Kristi sande Evangelium eller dø.

„Ingen har større Kjærighed end denne, at en sætter sit Liv til for sine Venner.“ 40—45 af de Sidste-Dages Hellige, indbefattet Profeten Joseph Smith og hans Broder Hyrum, er hidtil blevne ligefrem dræbte paa Grund af det Bidnesbyrd, de har baaret angaaende Kristi Evangelium. Vi indrømmer, at vort Martyrantal ikke er saa stort som det, de tidligere Kristne kunde fremvise, men naar man erindrer den Kjendsgjerning, at foruden saadanne Martyrer i vor Kirke, hvis Liv med ligefrem Bold er demi bleven berøvet, har til Dato omtrent 300 af vores Missionærer mistet Livet i fremmede Lande, medens Hundrede af de Sidste-Dages Hellige har sat Livet til paa Grund af, at de er blevne bortdrevne fra deres Hjem i Staterne Missouri, Illinois og andre Steder, tror jeg nok, vi har tilstrækkelig vist vor Hengivenhed for den Sag, vi forsvarer.

Medens jeg i Sindet dvæler ved dette Emne, tænker jeg paa de cirka halvandet Hundrede saadanne Martyrer, hvis jordiske Lebninger hviler i den gamle „Mormonkirkegaard“ i Mount Pisgah, Iowa, og paa de omtrent 600 andre Hellige, der er begravne paa en lignende Kirkegaard, nemlig i Nærheden af Florence, Nebraska. Disse, der saaledes nedlagde deres jordiske Hylster, var Mænd og Kvinder, som segnede under Korset paa Livets Vandring og faldt som Øfre under de mange Bøbelopløb og den voldsomme Forsølgelse, de var udsatte for i det for de Sidste-Dages Hellige saa mindeværdige Åar 1846, da de med Bolds magt uddreves fra deres egne Hjem og det Tempel, de havde opført i Byen Nauvoo, Illinois.

Missionsarbejdet er en af vor Kirkes Særegenheder. De Sidste-Dages Helliges Eldster virker nu i alle Verdensdele med at forkynde Evangeliet. De prædicer Jesu Kristus og ham korsfæstet og er altid rede til at nedlægge deres Liv for Kristi Skyld, om det skulde kræves. De har fundet den kostelige Perle, og besjælet af en brændende Fver for at bringe deres Medmennesker, som de elster, til Rundstab om den, opofrer de i dette Øjemed frit deres Tid og Midler. (Fortsættes.)

Dusdag den 1. November 1916.

Livets Hensigt.

Af Præsident Charles W. Penrose.

Vi Mennesker, som havde en Forudtilværelse før vor Fødsel her paa Jordens, er komne her for at lære de Principper, som henhører til denne lavere Skære, ligesom Kristus maatte nedstige fra Himmelens Regioner, fra Faderhjemmet, og gaa ned under alle Ting. Vi skal i dette Liv bestræbe os for at lære Livets Principper at kjende; som Børn øre vore Forældre og være lydige overfor dem, øre vore Besleddere i vore Barndoms- og Ungdomsdage og lære at respektere alle, som virker for Samfundets Belsærd; for de Sidste-Dages Hellige er det af højeste Vigtighed og en uasviselig Pligt, at vi underviser vores Børn om Gud og vor Frelser, Jesus Kristus, og om Evangeliets Principper, som de er aabenbarede til os, saa at vore Børn kan vide, hvorledes de skal leve for at behage Herren og udføre et godt og nytigt Arbejde paa Jordens. Vi skal bestræbe os for at virke saaledes her i Livet, at vi kan være i Harmoni med vor himmelske Fader, som satte os her, saa at han kan være tilfreds med vor Opsærl og velsigne os med Evangeliets herlige Gaver, Kræster og Belsignelser, til hvilke vi har Adgang ved hans elskelige, enbaarne Søn, og at vi som Guds Børn kan blive et med ham og med vor Frelser og deltage med ham i Udvælelsen af den Magt, som han, den almægtige Gud, besidder i al Ewighed.

Nu er Spørgsmaalet: Vil vi vandre paa Livets Vej? Vil vi rede os selv til med Gere at indgaa i det næste Liv? Vi er Guds Børn; vi er skabte i hans Billede. Vor iboende Aaland var hos ham i det himmelske, før vi fik Liv her paa Jordens. Vi er komne her i Guds bestikkede Tid og under de Forhold, som han bestemte; og han gjør altting vel. Han veed, hvad der tjener til vort bedste. Vi er her for at saa Kjendskab til de Love og Principper, som er bestemmende for Jordelivet og for vor Udvikling her som en Forberedelse til vort Liv i de evige Verdener. Vi maa her lære at modstaa Synden og alt det onde og lære at få hjælp fra Mørke saavel i den syfiste Verden som paa det aandelige Omraade. Vi kom fra en Lykkelighedens Tilstand for at blive besjendte med sjælelig og legemlig Pine saa vel som med, hvad der leder til den højeste Fryd, og saaledes vinde Erfaring i denne vor jordiske Prøvestand. Vi kom her for at komme til Forstaesse af, hvad Døden er. Vi opholdt os i vor første Prøvestand hos Gud, vor himmelske Fader; men Kundskaben derom er tabt, er borttagen fra os i Herrens vise Øjemed. Ikke des mindre, ligesom Jesus, den „første-fødte“ i Aalandernes Verden, var hos Faderen før hans Komme til Jordens, saaledes havde vi en Forudtilværelse hos Faderen.

Kristus sagde til Apostelen Thomas: „Salige ere de, som ikke se, men dog tro.“ Hvis vi kunde bestue, hvad der hører de evige Verdener til, vilde dette Liv ikke være en Erfaringens Skole for os og en Prøvestand, som Hensigten med vort Liv her paa Jordene er, saa at vi kan voxe i „Tro, Haab og Kjærlighed“ og blive „fuldkomne, ligesom Gud vor himmelske Fader er fuldkommen“. Vi er satte her for i Livets Skole at lære „Linie paa Linie og Bud paa Bud“ og for at saa Lejlighed til at udføre, hvad vor himmelske Fader, som vi ikke bestuer, fordrer af os. Her i Mørkets Egne, sammenlignelssvis, hvor vi under Livets Prøvelser faar Sorger og lidet Linie paa forskellig Maade, og hvor vi møder Modgang, maa vi lære, hvad der er det rette, og stjelne mellem det sande og falske og lære at leve i Overensstemmelse med Guds Billie, hvilket vil sige i Overensstemmelse med Sandhedens og Retfærdighedens Principper. Det er af allerstørste Vigtighed, at vi nøje efterlever ethvert Sandhedsprincip og ethvert Livsprincip. Hvis vi har onde Tilbøjeligheder — nedarvede fra vores Forældre, som i Hundrede af Aar har været gaaet bort fra Herren — saa maa vi gjøre alvorlige Anstrengelser for at overvinde disse Tilbøjeligheder, og vi vil da være i Stand til at overvinde vores Svagheder. Enhver maa lære at kjende sin egen Natur og undekaste sig Herrens retfærdige Billie i alle Ting. Vi maa betvinge Kjødets onde Lyster, alt, hvad der er af en uren og selvist Natur, indtil vort dødelige Legeme af Guds Naade er kontrolleret af vor Aand, saa at vi kan udføre de Retfærdighedens Gjerninger, Herren kræver af os, og saa at vores Legemer kan være en hellig Bolig for vor Aand og være i enhver Henseende et brugbart Redskab for Aanden at virke igjennem. Enhver kjødelig Lidenskab, enhver Tilbøjelighed, ethvert Ønske maa blive kontrolleret af Aanden, som bor i Legemet, saa at alle vores Handlinger i Kjødet kan være i Overensstemmelse med Guds Billie; derved bliver vores Legemer helligjorte for Herren, og i Stedet for, at „Kjødet“ strider mod Aanden, vil vores Legemer være rene og stærke og sunde og være et ypperligt Redskab for den iboende Aand til at udføre, hvad der bidrager til vort personlige Belvære og til Opbyggelse af alt, som er godt, i det menneskelige Samfund. Skjønt vi lever i en letsfindig og syndefuld Verden, maa vi dog ikke følge den i dens Last og Ugudelighed. Vi maa vogte vel paa, at vi ikke rører ved de urene Ting og bliver besmittede paa Aand og Legeme. Vi er advarede af Herren mod at deltagte i Verdens Synder. Ligesom vores Legemer er beskyttede af vores Klæder, saaledes bliver vort Kjendstab til Kristi Evangelium ligesom et aandeligt Klædebøn for os, ved hvilket vi kan blive beskyttede mod Verdens Smuds og skadelige Indflydelsler og holde os fri fra Verdens Synder. Hvis vi stedse er vejledte ved Evangeliets Lys, gaar vi aldrig vild, og da vil vi stedse kjende Sandheden og Livets Principper, ja, det evige Livs Principper; og naar forføreriske Aander søger at lede os bort fra den lige Sti, som fører til Guds Rige og den „hellige Stad“, vil vi staa faste og ikke gaa bort fra

Dydens og Pligtens Sti, og „den, som sejrer, skal arve alle Ting“; vi kan dette med Guds Hjælp, enhver af os.

Vi er Guds Børn, og naar vi gaar tilbage til ham, hvorfra vi kom, og vi da kommer tilbage med Øre, vil der være stor Glæde i Himlen, og vor egen Fryd vil være usigelig stor. Vi vil da satte, hvad vi kændte, før vi fik Liv og Tilværelse paa denne Jord; vi vil da klart satte alt, hvad vi lærte, medens vi levede her; vi vil da blive tildelt Guds Land og Kraft i rig og herlig Fylde, og vi vil være værdige til at opstaa i Herlighed ved Frelserens Komme i den „første Opstandelse“, ja modtage et Herlighedslegeme „ligedannet med hans Herlighedslegeme“, som er forjættet os, og Riger og Magt og det evige Livs Belsignelser i sin Fylde vil blive os skænket. Vore Hustruer, med hvem vi i Herrens hellige Templer har indgaaet en evig Ægtepagt, vil være hos os, og vor retsærdige Familie vil med os fortjætte det Arbejde for Guds Riges Opbyggelse og Udbredelse i de evige Verdener, som vi paabegyndte i dette Liv. Vor Fryd vil da være fuldkommen, thi „den Fred, som overgaar al Forstand“, og den fuldkomne Lykkelighed, som kun bliver Herrens Hellige til Del, vil blive os skænket; og at vi gjør os værdige til at opnaa denne evige Lykkelighed, er Livets Hensigt.

Efteraarskonferencen i Trondhjem.

Konferencemøderne afholdtes i Lokalet paa Gamle Kongevej 6; de var vel besøgte og til stor Opbyggelse og Belæring for de tilstedeværende. Nedenstaende giver vi en kort Bereitung om Møderne.

Mødet Lørdag Aften den 30. September Kl. 8.

Sangen: „Vaagn op, hør Røsten lyder“, blev fungen, hvorefter Eldste Crastus L. Ottesen holdt Aabningsbønnen. Sangen: „Læd os frem, o Gud, vor Fader“, blev fungen. Konferencens Præsident, M. A. Falldmo, bød de tilstedeværende hjertelig velkommen. Eldste Crastus L. Ottesen afgav nu Bereitung om sin Virksomhed som Missionær, siden han kom til Trondhjem. Eldste Nephi Andersen afgav sin Rapport. Sangen Nr. 10 i Salmebogen blev fungen, hvorefter Præsident M. A. Falldmo aflagde Rapport om Konferencen som et Hele. Han meddelte specielt, at han havde haft Lejlighed til at aflagge sit Vidnesbyrd for sine Slægtninge i Nordland. Der var 7 Børn velsignede og 2 døbte siden sidste Konference.

Missionspræsident Hans J. Christiansen bragte de Hellige i Trondhjem Hilsen fra Kirkens Medlemmer i København. Han talte om sin Midsommerrejse til Konferencerne i Norge og Danmark og styrkede de Helliges Haab. Han opmuntrede alle til Trofasthed. Salmen: „Hav Tak for Profeten, Du sendte“, blev fungen, og Præsident Falldmo sluttede Mødet med Taksigelse.

Søndags-skole-Konferencen Søndag den 1. Oktober,
Formiddag Kl. 11.

Sangen: „Vær velkommen, Søndag Morgen“, blev sungen, hvorefter Eldste Ottesen holdt Åbningsbønnen. Sangen: „Da Du styrket fra dit Leje“, blev sungen. Præsident Falldmo holdt en Velkomsttale. Broder Hans J. Karlsen op læste en Rapport over Søndags-skolens Virksomhed siden sidste Konference. Eldste Ottesen, som var Læser i den teologiske Klassé, omtalte Studierne, der var gjort i denne Klassé. Sangen: „Belsign, o Gud, dit Folk“, blev sungen. Missionspræsident Christiansen udtalte sin Tilsredshed med Programmet, der var udført. Han formandede de Hellige til at leve i Enighed og Kjærlighed med hverandre. Søndags-skole-Mødet sluttedes med Sangen: „Gør, hvad er ret“ og Tak sigelse af Br. Niels Hagen.

Mødet Søndag Eftermiddag Kl. 2.

Da det var den første Søndag i Maanedens, blev Mødet afholdt som et Fastemøde. Sangen: „Kom, Hellige, fremad“, blev sungen, og Præsident Falldmo holdt Indledningsbønnen. Sangen Nr. 112 i Salmebogen blev nu sungen. Sakramentet blev administreret af Eldste Ottesen og Hans J. Karlsen. Sangen Nr. 170 blev sungen. Det blev foreslægt og vedtaget, at Broder Ole Sommervold fik meddelt det aroniske Præstedømme, og at han blev ordineret til Præst; Ordinationen foretages af Missionspræsidenten. Denne foreslog derefter Kirkens øverste Autoriteter til Opholdelse, saaledes som det vedtages ved den sidste Generalkonference i Salt Lake City. Forslagene blev enstemmigt vedtagne. Fremdeles, at George F. Richards, Medlem af de tolv Apostles Kevrurum, blev op holdt som Præsident over den europæiske Mission; Hans J. Christiansen som Præsident over den skandinaviske Mission; Niels F. Green som Oversætter og Medredaktør af „Skandinaviens Stjerne“; Fred H. Heese som Missionssekretær. Fremdeles, at M. A. Falldmo blev op holdt som Præsident over Trondhjems Konference med Eldste Graustus L. Ottesen som Medhjælper; Nephi AndreSEN som Missionær i Konferencen. Forslagene vedtages enstemmigt. Søster Laura Sommervold bar sit Bidnesbyrd om Sandheden af Evangeliet, som de Sidste Dages Hellige havde annammet. Sangen Nr. 158 blev sungen. Missionspræsidenten op læste visse vigtige Udtalelser i det 63. Kapitel af Bagtens Bog, som han bad de tilstede værende lægge sig paa Hjerte. Sangen Nr. 154 blev sungen, og Eldste Nephi AndreSEN sluttede Mødet med Tak sigelse.

Mødet Kl. 7 Aften.

Sangen: „Morgenrødens Straaler bryde“, blev sungen, og Hans J. Karlsen holdt Bønnen. Sangen: „Saa sikkert en Grundvold“ blev sungen. Eldste Ottesen talte om Troens Væsen og om Nødvendigheden af at være i Besiddelse af sand Tro, og han påviste det store Ansvar, der paahviler Evangeliets Forkyndere: at prædike Herrens Ord purt og rent.

Præsident Falldmo drog en Sammenligning mellem gode verdslige Love og Guds Love. Ligesom vi ikke kunde være gode Borgere, hvis vi ikke adlød de verdslige Love, saaledes kunde vi ikke være gode Medlemmer af Kirken, hvis vi ikke adlød Guds Love i alle Enkeltheder. Sangen Nr. 132 blev sangen, hvorefter Præsident Christiansen oplæste visse Skrifststeder i det 15. og 23. Kapitel hos Matheus og hnyttede sine Bemærkninger vedrørende Saliggjørelsens Værk hertil. Mødet sluttedes med Sangen Nr. 263 og Taksigelse af Præsident Falldmo.

Mødet Mandag Aften Kl. 8.

Sangen Nr. 136 blev sangen, hvorefter Br. John Øjen aabnede Mødet med Bøn. Sangen Nr. 6 blev sangen. Præsident Falldmo foreslog, at Broder Hans J. Karlsen, som i mange Aar havde virket med Ridkørhed som Bestyrer af Søndagsstolen i Trondhjem, paa Grund af daarlig Høreelse blev løst med Åre og Tak fra denne Stilling, og at Eldste Græstus L. Ottesen blev indsat som Præsident over Søndagsstolen med John Øjen og Niels Hagen som Raadgivere og Petra Larsen som Sekretær. Alle Forslagene blev enstemmigt vedtagne. Ligesledes Forslagene med Hensyn til den kvindelige Hjælpeforening og Ungdomsforeningen. Præsidentinden for den kvindelige Hjælpeforening, Marie Walseth, og Præsidenten for Ungdomsforeningen, John Øjen, afgav Rapport over hver af disse Foreningers Virksomhed. Sangen Nr. 75 blev sangen. Missionspræsident Christiansen sammenlignede Kristi gjenopprettede Kirke med et stort og prægtigt Skib, med hvilket Kirkens Medlemmer sejlede. Dette Skib havde to store Ankere, Troen og Bønnen, der vilde holde Skibet fra at grundstøde. Naar disse Ankere blev hnyttede paa rette Maade af de Hellige paa deres Livsrejse, vilde de naa sikker Havn. Mødet sluttedes derpaa med Sang og Taksigelse.

Festmødet Tirsdag Aften den 3. Oktober.

Tirsdag Aften havde den kvindelige Hjælpeforening foranstaltet en festlig Sammenkomst, ved hvilken Lejlighed der serveredes delikate Hørfristninger. Et fornøjeligt Program blev udført, og en behagelig og selstabslig Stemning gjorde sig gjeldende.

De Hellige, som overværede Konferencen, føler sig ligesom fornhydede i Sindet og opmuntrede til at fortsætte den gode Virksomhed for personlig Helliggjørelse og Guds herlige Værks Udbredelse blandt Menneskene.

M. A. Falldmo,
Konferencepræsident.

Tankesprøg.

Rammer Ulykken et Menneske, kan selv en Nar gøre hans Smerte større; synker en Elefant i Sunnen, kan Frøen hoppe op paa dens Hoved.

Sammenligninger.

Af Dr. C. L. Olsen i „Biluben“.

(Forsat fra Nr. 20.)

Guddommelig Myndighed.

Enhver vil sikkert indrømme Nødvendigheden af, at man besidder retmæssig — ikke selvpaaataget — Myndighed, førend man paa lovlige Maade kan foretage sig noget som helst i en andens Navn. Dette er uimodsigeligt og vil godkjendes af alle intelligente Mennesker. Naar Spørgsmålet angaaer verdslige Anliggender, findes der vel ingen oplyst Person, der tør driste sig til at bestride denne Ejendsgjerning. Men med Hensyn til guddommelig Myndighed eller Autoritet til at handle i Herrens Navn anses det af den religiøse Verden i det Hele taget som aldeles passende for hvem som helst, der mener at have en „indre Kaldelse“ dertil, at fremstaa og paatauge sig at forvalte den Almægtiges Anliggender blandt Menneskenes Børn. Hvilken Anomalii! Man behøver blot at tænke sig, hvad der vilde hænde det dristige Menneske, der manglede den nødvendige Myndighed og dog fremstillede sig ved en verdslig Domstol og foregav at have Rettsighed til at handle i Lovens Navn.

Hvor mange er der ikke, som, stjældt de føler en vis Trang til at dyrke Herren, dog „ikke fordrage den sunde Lærdom, men efter deres egne Begjærlinger tage sig selv Lærere i Hobetal, efter hvad der kildrer deres Øren“, og som „vende Ørene fra Sandheden, men henvende sig til Tabler“ (2. Tim. 4 : 3, 4.)? Og hvor mangen en „Sjælesørger“ har vel ikke med største Beredvillighed modtaget sit „Kald“ netop paa denne Maade, medens andre fromme „Hyrder“ — nej, frække Bedragere — tilraner sig Magt og paaberaaber sig en Myndighed, de aldrig har modtaget fra Himmelens Gud, ja endog paastaar, at Herren ingenlunde mere vil aabenbare sig for Menneskenel

Præstedømmet.

I Modsetning til alt dette og med en intelligent Forvisning om Sandheden af deres Paastand, erklærer Mormonerne højtideligt og paa det bestemlest, at de formedelst Abenbaring fra Gud og himmelske Bøseners Betjening har modtaget det hellige Præstedømme, i direkte Led fra dem, der var ordinerede dertil, den Gang de virkede sammen med Frelseren selv som hans Ejendre her paa Jordens.

Urimeligt! Umuligt! siger Skeptiferen. Hvorfor urimeligt eller umuligt? Er det ikke tværtimod den mest rimelige saa vel som aldeles mulige Fremgangsmaade, vor himmelske Fader benytter sig af? Er det rimeligt eller endog muligt at antage, at han, den Almægtige, skulde overlade noget saa overmaade vigtigt til sine stakkels uvidende og strøbelige Børns Raadighed? Slet ikke! Selv en jordisk Fader, om han er en dygtig Forretningsfører, vil ikke lade sine uersarde Børn slalte og valte, som de vil, med sine Ejendele, Aktier eller andre Forretningsaffærer — og naar de bliver mere erfarte, vil han dog ikke lade dem

gjøre det uden hans Autorisation og Samtykke. Analogien er ingen vild Fantasi for den uheldede Sandhedssøger; men den velsønnede „Sjælesøger“ vil ikke undlade at stemple Sammenligningen som en for den almægtiges Bedkommende stor Fornedrelse!

Handlefrihed.

Endstjøndt det er sandt, at enhver, der ønsker at blive frelst, maa annehmen Evangeliet, enten i dette eller i det tilkommende Liv, er det dog paa ingen Maade en Tvangsjag. Nej, aldeles ikke. Gud har sjæklet sine Børn en absolut og ubestaaren Handlefrihed. Denne Menneskets Handlefrihed respekterer Gud paa det strengeste, og hanfordrer, at Menneskene ligeledes skal respektere hverandres Rettigheder og indrømme hinanden fuldstændig Frihed til at dyrke Gud efter Samvittighedens Bydende, ja, at dyrke Afguder, dersom de finder det for godt, eller slet ikke at tilbede nogensomhelst Gud — alt efter eget Thylle. Ikke desmindre vil alle en Gang blive dragne til Ansvar for, hvorledes de har brugt deres Handlefrihed. Intet kan være mere rimeligt.

Saaledes betragter Mormonerne dette vigtige Spørgsmaal.

Men hvad angaar personlig Handlefrihed paa det religiøse Omraade, hvad kan den saakaldte Kristiendom i saa Henseende fremvise? Historien er fuld af Beretninger om Grusomheder, Tvang og Undertrykelse overfor dem, som vægredre sig ved at bøje Knæ for Baal, eller som turde modstætte sig den af Regeringen anerkendte Statskirke og undlade at overholde dens Forskrifter. Maas Gud paa den kommende Dag være dem naadig, der har hjulpet til at underkne deres anderledes troende Medmennesker!

Ewig Straf.

Tilsyneladende er det Boddsprædikants Hovedopgave at indgyde i Synderen en saadan Straf for Straf, at han uden videre samtykker i næsten hvad som helst. Djævelen, Flodsøen og Helvedes Kvaler gjøres der Brug af i først mulig Omfang. Der ræsonneres omrent saaledes, at man har ligesom vundet Slaget, naar man blot kan faa den arme Synder til alvorlig at overveje, hvad det virkelig betyder, at han, dersom han ikke omvender sig her i dette Liv, vil være evig fortapt, og at han i al Evighed vil vaande sig i uudslukkelig Flod. I Modsetning til denne indskrenkede Ide, at Herrens Maade kun strækker sig til hans Børn i Jordelivet — at dersom man ikke omvender sig her i Livet, er man evig fordomt — lærer Mormonerne, at det er muligt for saadanne, som enten ikke har haft Lejlighed til at høre Evangeliet blive forkyndt i dette Liv, eller som har hørt det, men ikke annehmen det, efter Døden i Alandeverdenen at blive belærte angaaende Frelsensplanen. „Thi derfor blev Evangeliet forkyndt ogsaa for de døde, for at de vel skulde være dømte paa Menneskers Vis i Kjødet, men leve paa Guds Vis i Alanden.“ (1. Pet. 4 : 6.) Saaledes er Kristi Lærdom med Hensyn til dette Punkt. Frelseren selv, „som vel led Døden efter Kjødet, men blev levendegjort efter Alanden, i hvilken han og gift bort og prædikede for Alanderne, som var i Forvaring, som fordom

var gjenstridige, da Guds Langmodighed ventede i Noæ Dage", beviser ved sit eget Exempel Rigtigheden af denne Være.

Og hvad saakaldt evig Straf angaar, lærer Mormonerne den sunde, fornuftmæssige, af Gud aabenbarede Theologi, at dette Udtryk ikke hentyder til Straffetidens Længde, men til hvilken Kilde, Straffen kommer fra. Saaledes lyder Herrens Åabenbaring: „Feg er evig, og den Straf, der bliver given fra min Haand, er evig Straf; thi Evig er mit Navn, hvorfor: Evig Straf er Guds Straf". Hvilken indlysende Sandhed! Fornusten siger os, at naar den Tid er hengaaet, som Retsfærdighedens Krav fordrer, for at en eller anden kan udhone den ham paalagte Straf — der visselig staar i noje Forhold til Forseelsens eller Forbrydelsens Natur, og som saaledes ifølge de givne Omstændigheder kan være streng eller mild samt medtage en forholdsvis kortere eller længere Tid — vil vedkommende billedlig talt blive løsladt fra Fængslet. Men saadan en retsfærdig Fremstilling antages selvfølgelig ikke af dem, der driver Theologien som en Næringskilde. De skal nok, lig Demetrius, vide at drage Omsorg for Gudindens Tempel, saa at det ikke skal omstyrtes!

F de foregaaende Afsnit har vi forsøgt paa i de allerforteste Træk at fremsette nogle saa af Evangeliets usoranderlige Principper, samt fremhævet Nødvendigheden af at følge „Maalestokken" i et og alt, dersom man skal haabe paa at opnaa det forønskede Resultat. Vi har ogsaa tildels jævnført menneskelig Baasund med det oprindelige Monster.

(Fortsættes.)

Mo'r.

Nævn mig et Ord med Klang saa fljøn
Som Hjerteordet Mo'r;
Det lyder godt som Barnets Bon,
Der mod det Høje soer
Og uaaer til Himlen fljøn. —

Nævn mig et Ord saa elsket, ømt
Som just det lille Ord!
Jeg føle vilde mig fordonit
Af baade Fa'r og Mo'r,
Hvis dette Ord var Skrønt. —

Ester Reimet.

Indhold:

Religionens Frugter	321	Tankeprog	333
Redaktionelt:		Sammenligninger	334
Livets Hensigt	329	Mo'r	336
Efteraaråkonferencen i Trondhjem	331		